

Мій храм

Володимир Кобилянський

Я з давніх літ будує храм
Над дзеркалом німого плеса.
Не долетить до мрійних брам
Кривавих драм всесвітня меса,
По срібних фресках білих рам
Не гуркотять чужі колеса.
Стоїть самотньо пишний храм
На берегах святого плеса.

Лише в осінню пізню ніч
Туди я шлю всі сни і мрії,
Мов сльози з викапаних віч.
І кожна з них горить і тліє —
Сто тисяч випланих свіч...
І душу саяво їх леліє.
В глуху осінню пізню ніч
Мій храм над озером яснів.

На берегах німого плеса
Горить віддавна мій віттар.
І ряд заплаканих примар
До недосяжного Зевеса
Несуть одвіку мій тягар...
Моя душа — сумна принцеса
На берегах сумного плеса
Несе в той храм найкращий дар.